

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych nie stoi na przeszkodzie rejestracji w państwie członkowskim w charakterze krajowego znaku towarowego wyrazu zapożyczonego z języka innego państwa członkowskiego, w którym pozbawiony jest on charakteru odróżniającego lub jest opisowy w odniesieniu do towarów lub usług, dla których wniesiono o rejestrację, chyba że zainteresowani odbiorcy w państwie członkowskim, w którym wniesiono o rejestrację, byłoby w stanie odczytać znaczenie tego słowa.

(¹) Dz.U. C 300 z 4.12.2004

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 marca 2006 r. (wniosek Hof van Cassatie van België o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) — postępowanie karne przeciwko Léopoldowi Henriemu Van Esbroeckowi

(Sprawa C-436/04) (¹)

(Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuły 54 i 71 — Zasada *ne bis in idem* — Zastosowanie *ratione temporis* — Pojęcie „ten sam czyn” — Przywóz i wywóz środków odurzających ściągany w różnych umawiających się państwach)

(2006/C 131/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Léopold Henri Van Esbroeck

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 54 i 71 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen — Zasada *ne bis in idem* — Osoba ściągana w państwie członkowskim za nielegalny wywóz narkotyków, chociaż ta sama osoba była ściągana w Norwegii za nielegalny przywóz narkotyków i została prawomocnie osądzona w tym ostatnim państwie zanim Układ z Schengen zaczął w nim obowiązywać

Sentencja

1) *Zasada ne bis in idem*, o której mowa w art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawar-

tego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen powinna znaleźć zastosowanie w przypadku postępowania karnego wszczętego w państwie umawiającym się za czyn, który doprowadził już do skazania zainteresowanego w innym państwie umawiającym się, podczas gdy KWUS jeszcze nie obowiązywała w tym ostatnim państwie w momencie ogłoszenia wyroku skazującego, o ile obowiązywała ona w tych państwach umawiających się w momencie oceny zastosowania zasady *ne bis in idem* przez instancję rozpatrującą sprawę w drugim procesie.

2) Wykładni art. 54 KWUS należy dokonywać w ten sposób, że:

- decydujące kryterium dla celów zastosowania tego przepisu KWUS stanowi kryterium tożsamości zdarzenia, rozumianego jako istnienie całości, na którą składają się nierozdzielnie ze sobą związane zachowania, niezależnie od kwalifikacji prawnej tych zachowań lub chronionego interesu prawnego;
- czyn karalny polegający na wywozie i przywozie tych samych środków odurzających ściągany w różnych państwach umawiających się KWUS jest zasadniczo uznawany za „ten sam czyn” w rozumieniu tego art. 54, przy czym ostateczna ocena w tym zakresie należy do właściwych instancji krajowych.

(¹) Dz.U. C 300 z 04.12.2004 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 lutego 2006 r. (wniosek Landesgericht Klagenfurt o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) — A-Punkt Schmuckhandels GmbH przeciwko Claudii Schmidt

(Sprawa C-441/04) (¹)

(Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE i 30 WE — Środki o skutku równoważnym — Akwizycja w domu — Sprzedaż ozdób ze srebra — Zakaz)

(2006/C 131/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Klagenfurt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A-Punkt Schmuckhandels GmbH

Strona pozwana: Claudia Schmidt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Klagenfurt — Wykładnia art. 28 WE i art. 29 WE — Przepisy krajowe zabraniające sprzedaży ozdób ze srebra, złota i platyny poprzez akwizycję w domu

Sentencja

Artykuł 28 WE nie stoi w sprzeczności z przepisem krajowym, w którym Państwo Członkowskie zakazuje na swoim terytorium sprzedaży i zbierania zamówień na ozdoby ze srebra poprzez akwizycję w domu, jeśli przepis taki znajduje zastosowanie wobec wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych ze względu na to, że dotyczy on w ten sam sposób, prawnie i faktycznie, handlu towarami krajowymi i handlu towarami pochodzącymi z innych Państw Członkowskich. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy — biorąc pod uwagę okoliczności zawisłego przed nim sporu — zastosowanie przepisu krajowego może zapobiegać dostępowi do rynku towarów pochodzących z innych Państw Członkowskich lub utrudniać ten dostęp w większym stopniu, niż utrudnia on dostęp do rynku towarom krajowym oraz — jeśli ta sytuacja ma miejsce — zbadanie, czy rozpatrywany przepis jest uzasadniony celem interesu ogólnego w rozumieniu nadanym temu pojęciu przez orzecznictwo Trybunału lub jednym z celów wyliczonych w art. 30 WE, a także — czy przepis ten jest proporcjonalny do tego celu.

(¹) Dz.U. C 314 z 18.12.2004

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-455/04) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka azylowa — Masowy napływ wysiedleńców — Tymczasowa ochrona — Minimalne standardy — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2006/C 131/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciel: C. O'Reilly, pełnomocnik]

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej [przedstawiciel: C. White]

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających

równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212, str. 12)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji do prawa wewnętrznego postanowień dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 6 z 8.1.2005

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 marca 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione) — Honyvem Informazioni Commerciali Srl przeciwko Mariella De Zotti

(Sprawa C-465/04) (¹)

(Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek — Dyrektywa 86/653/EWG — Prawo przedstawiciela handlowego do świadczenia wyrównawczego po rozwiązaniu umowy)

(2006/C 131/34)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Honyvem Informazioni Commerciali Srl

Strona pozwana: Mariella De Zotti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 17 i 19 dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek (Dz.U. L 382, str. 17) — Prawo przedstawiciela handlowego do świadczenia wyrównawczego lub do naprawienia szkody po rozwiązaniu umowy